

ישי לפידות

"אתה, צדיק אתה"

כמה פעמים בחייכם שמעתם את המשפט הזה?

אנחנו מגדירים צדיקים בקלות. כל אחד שנתן פעם שלושה שקלים לקבצן ברמזור, כל מי שהושיט יד להזיז שולחן – מוכתר מיידית כצדיק. נח לעומת זאת, מוכתר בתואר הזה ע"י בורא העולם: "ונח איש צדיק תמים היה בדורותיו". צאו וחישבו, כמה ידועי עולם הוכתרו כ"צדיקים" עם פלומבה של שמיים? ובכל זאת, אנו קוראים "בני אברהם יצחק ויעקב"... לא "בני נח אבינו". מדוע נגרע שמו של נח מאבותינו? למה האיש הצדיק שנשאר בודד בעולם עם משפחתו, המאמין שקיים את ציווי אלוהיו על מנת להמשיך את השושלת האנושית, האדם שבוכותו יש חיים בעולמו עד ימינו אנו, למה הוא לא זכה שניקרא כולנו 'בניו'? בפרשה הבאה נכיר את אברהם, ה"אבינו" הנצחי. אברהם מבין שהקב"ה הולך להשמיר את סדום. בניגוד לנח ששמע גור דין והחלטה ועבר לביצוע הציווי

ומה איתנו? האם אנחנו נלחמים על כל אחד? האם אכפת לנו על כל אדם בסביבתנו? האם אנחנו רק דורשי טובת אנ"ש, או שגם בריות שאינן מחצרותינו, קהילתנו, מזיזות אצלנו משהו בלב?

האישי, אברהם לא מצליח ולא יכול לעמוד מנגד... מתחילה התמקחות אמיתית עם הקב"ה על הגזירה. אז נכון שבסופו של הדיון הקשה מבין גם "אבינו" שאין על מה לסנגר ורעת סדום כה גדולה ונוראה שנדרשת ומוצרכת תגובת האלוהים, אבל אברהם לפחות נלחם. ניסה. התעקש. לא ויתר על אף בריה.

זו אולי הסיבה להדרתו של נח מרשימת האבות. כי צדיקים ישנם לא מעט. עובדי ה' יש לרוב, אבל אבא רחמן, אדם עם לב של אב, שמרגיש כאב על כל בריה שטועה ונופלת, רק הוא זה הראוי לכינוי "אבינו".

ומה איתנו? האם אנחנו נלחמים על כל אחד? האם אכפת לנו על כל אדם בסביבתנו? האם אנחנו רק דורשי טובת אנ"ש, או שגם בריות שאינן מחצרותינו, קהילתנו, מזיזות אצלנו משהו בלב?

לפעמים נדמה כי בסערת הזמן ובצוק העיתים וההתנגשויות התרבותיות והפוליטיות בישראל יש להקפיד רק על "ואני את נפשי הצלתי", אבל תחשבו רגע על אבא אברהם. לדעתכם, הוא היה מוותר כל כך מהר על כל האחים שבחוץ? על כל התינוקות שנשבו לאלילי המערב והמסכים?

האם אברהם אבינו היה מסתגר בבני ברק או בשכונות ירושלים, או יוצא לסייע לאחים בתל אביב או בחיפה? האם היה מסתפק בתקציבים למוסדות התורה של בני קהילתו, או היה נלחם כארי על תקציבים שיביאו אור של תורה ומוסורת גם לאחרים? נח היה צדיק (בדורותיו) אבל התואר של "אבינו", "אביהם של ישראל", ניתן רק למי שצדקותו לא מונעת ממנו להצדיק אחרים.

דודי קוליץ

הנהגים חוזרים לישיבה

כולם מגיעים ליעדם אך ורק בזכותך. דווקא בשל כך שהנסיעה כה ארוכה וגם קצת מעייפת, אסור לך לאבד ריכוז לרגע, תעשה את תפקידך בשמחה, תתמקד בנסיעה שלך. תזכור שאתה הנהג שלנו, אתה המוביל פה. אם תסיר עיניים מהכביש אפילו לרגע קט, הרי שזו סכנה עצומה עבורך, וגם עבור כל הנוסעים". דרך צלחה, נהג יקר. סע לשלום!

...

בחור יקר. נפרדת השבוע מהבית, מהמשפחה, מהחברים בשכונה. לפניך חורף ארוך של תורה, תרע, מאד יכול להיות שהיצר הרע ישלח לך לראש כל מיני תמונות של קרובי משפחה וחברים לשעבר, אותם ראית בחג, שקועים במסכים וכביכול נהנים

אליך נשואות עינינו, עליך כולנו נשענים, ברור לך שאם לא תסתכל קדימה על הכביש לא נוכל להגיע לשום מקום. כולם נסמכים עליך. כולם מגיעים ליעדם אך ורק בזכותך

מהחיים. חשוב שתדע ותזכור שאתה המוביל פה, עליך ועל תורתך עומד העולם. ולכן, מגוחך יהיה אם יחלוף במוחך אפילו רגע אחד של קנאה באנשים האלו שאמנם הולכים על שתיים, אבל שוכחים לחצות כביש. אלו שתקועים במעבר חצייה דקות ארוכות, כי יש להם איזה מכשיר מוזר ביד. "בני אל יקנא לבך בהם, כי אם ביראת ה' כל היום" (ע"פ משלי כג, יז). תהיה גאה בדרךך, דרך המלך. נהגים לא בוכים, גם לא נהגי אוטובוס ובווראי שלא נהגי רכבת, הם מבינים שעליהם עומד העולם, ואחריות על גורלם של המון אנשים רובצת על כתפיהם. הם מתמקדים בתפקידם, ולא שוכחים לרגע את גורל המשימה שבידיהם. הם מסתכלים קדימה אל היעד ועושים את מלאכתם נאמנה לאורך כל הדרך, מבלי להציץ החוצה, אפילו לא לרגע. נסיעה טובה, נהגים יקרים. זמן חורף פורה ומוצלח...

מאיר אינדור

אין אמון במערכת המשפט

בספר קהלת כותב שלמה המלך כותרת שמתאימה כנראה לכל עת וגם לימים אלה: "מְקוֹם הַמִּשְׁפָּט שְׁמָה הָרָשָׁע וּמְקוֹם הַצֶּדֶק שְׁמָה הָרָשָׁע". המשפט של החכם באדם מהדהד אצל רבים מאזרחי ישראל. ב־2019 מערכת המשפט והאכיפה מגיעה לשיא כאובדן האמון שלה אצל רבים מהאזרחים, לפחות אצל חציים הימני. ואל נטעה בהם, כולם מוסריים וישרים.

בחוסר האמון של חצי מהציבור בישראל במערכת המשפט, זו כבר בעיה לאומית. אמון הציבור במערכת המשפט, הוא הענף המרכזי עליו היא יושבת. כריתת ענף האמון נעשתה עלי ידי אלה שיושבים עליו, בחוסר מזג ניהולי וציבורי, דווקאות של 'להראות להם', והתפלמסות משפטית ונצחנות לשמה שאותה מייצגים שי ניצן ודינה זילבר המשנה ליועמ"ש.

חוץ מההשקפות הפוליטיות שלהם שנמצאות בצד השמאלי של המפה, הוסיפו את שיתוף הפעולה עם התקשורת השמאלית ששכר בצידה, בכתבות מחמיאות על הפרקליטים, ותבינו למה לנתניהו אין סיכוי אצל מערכת המשפט.

מי ששומע את ההרלפות התכופות ממשרד המשפטים נגד נתניהו, מי שקורא את הדברים על השימוע החפזו והמאולץ שאיפשר היועמ"ש, בקושי, לשני משפטנים בכירים מחו"ל להופיע לפניו ולסנגר על עמדת פרקליטי נתניהו, שאין שוחר בתק 4000 והעמדה לדין תהיה פגיעה בחופש הביטוי, מבין שבמשרד המשפטים כבר חרצו את דין נתניהו. וכל השאר זו הצגה.

לא 'נפש חפצה' הם מפגינים כלפי סנגוריו אלא בוז עמוק. כפי שהפגינה הממונה על התיק ליאת בן ארי כשטסה לחו"ל במקום לתת לסנגורים את יומם בשימוע. חבריה הסבירו שהיא ממילא תקרא את הסטנוגרמות. תארו לכם שופט יוצא באמצע הדיון ומשאיר את

הפרקליטים לטעון לפני המתמחה והכתבנית שלו. חזרה לאמון הצבור – כשרגל כה משמעותית לדמוקרטיה, מערכת המשפט והאכיפה, סובלת מחוסר אמון כה עמוק של האזרחים – לפחות מחצית מהם – זו סכנה לדמוקרטיה ולשלטון החוק. שלטון החוק בנוי על אמון הציבור ובאין אמון של הציבור במוסדות החוק הדרך קצרה משם לאנרכיה. את המצב היום של עימות בין הימין למערכת המשפט ומשרדו, חזו רבים עוד לפני פרשת נתניהו, כאשר אט אט וביסודיות, הוקמה במשרד המשפטים רשת משפטנים, שופטים ותובעים, צבת בצבת עשויים ומעור אחד – נגד המחנה הלאומי וערכיו. לרבים בימין זכור איך רובם התייצבו מול המתנחלים בגירוש מגושיקטיף וצפון השומרון. שי ניצן, המאסטר הנוכחי של המערכה נגד נתניהו, היה מאלה שהכינו את המתווה המשפטי לגירוש. הוא זה שהכין את הקונספט של מחנות מעצר בגירוש לאלפי בני נוער וקטינים. מה שזכה לביקורת נוקבת של משפטנים. בימין כינו אותו "אויב ההתיישבות". את תוארו קנה ביושר, בעקבות סדרה של החלטות בהן יום צווי הרחקה לפעילי ימין, יישר קו עם עתירות שמאל בנושא התנחלויות ודאג לפתיחה בחקירה נגד רבנים בכירים ביו"ש. אפילו שר המדע דאז, איש מתון באופיו, פרופ' הרב דניאל הרשקוביץ יצא נגדו והסביר את התנגדותו לקידומו, כאשר זה עמד על הפרק: "קיים משבר אמון בין הפרקליטות לבין ההתיישבות, ומינויו של שי ניצן רק מעמיק את משבר האמון הזה", כתב הרשקוביץ. נתניהו לא הצליח לעמוד מול המערכת המשפטית שפעלה לקידומו שי ניצן שקורם והיום הוא משלם את המחיר. תאמרו, צדק פואטי? את המחיר משלמת החברה הישראלית. חוסר אמון של חצי מהציבור במערכת המשפט מחייב אותה לחשבון נפש. אין כמו סיום הימים הנוראים להתחלה חדשה.